

Motto:

„Konečně, bratři,
mějte zájem o všechno,
co je čestné, co je správné,
co je nevinné, co je milé,
co dělá dobrou pověst,
a o každou zdatnost
nebo činnost,
která zasluhuje chválu.“

Fil. 4,8

Úvodní slovo

Drazí farníci!

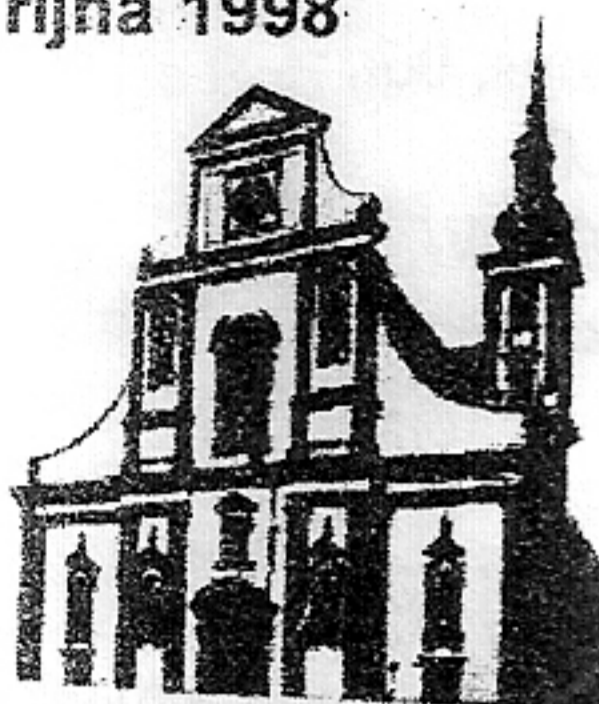
Protože své "doma" v církvi cítím ještě stále u sv. Tomáše, chci se právě s vámi rozdělit o pár postřehů ze svého současného působiště.

Český kontingent SFOR v síle asi 500 mužů zajišťuje klid na území o rozloze tří větších okresů západně od hlavního města Banja Luky. Bosna a Hercegovina je rozdělena hranicí na Republiku srbskou a Muslimsko-chorvatskou federaci. Jednotky SFOR zajišťují stabilizaci země po mnoha stránkách: vojensky, prostřednictvím sdělovacích prostředků, podílem na budování infrastruktury (silnic, železnic, mostů, elektráren), a pomocí konkrétním lidem (dovoz pitné vody, pracovní příležitosti...).

Prostí lidé na území Bosny už nechtějí o válce slyšet, drží se toho, co je pro život

ROČNÍK V.
11. října 1998

2

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

člověka zásadní, a politika je valně nezajímá. Naše vojáky přijímají dobře, snad s výjimkou míst, kde za války proběhly nejstrašnější masakry. Určitý tlak vzniká vlivem politiky (volby vyhráli nacionalisté) a vlivem mezinárodního společenství, které nesrovnatelně víc podporuje muslimy než Srby.

Českému kaplanovi se daří dobře. Bohoslužeb se účastní necelých 30 vojáků, velká část spíš jako diváci a posluchači. Dělam všechno, co dělají vojáci, od škrábání brambor až po ježdění tankem, aby věděli, že jsem s nimi a pro ně. Většinou jsou za to vděční, navazujeme dobré vztahy, a od těch se pak odvíjí všechno ostatní.

Žehná vám a o vaše modlitby prosí

P. Jiří Rous

* Aktuálně zařazujeme novou a snad už i správnou adresu na Otce Jiřího:

por. Jiří Rous, 06
CZECH LO
HQ MND /SW/
Banja Luka
BF PO 553
LONDON
GREAT BRITAIN

(známka na dopis v hodnotě 8 Kč)

Růženec - modlitba babiček? z redakční pošty

Tento názor je ještě dnes hluboce zakořeněn v našich myslích. Jsme městská farnost a společná modlitba růžence přede mší svatou má pro nás předech venkovského kostelíčka s několika babičkami. U většiny z nás vztah k Panně Marii prochází proměnami - od kytarových písniček zpívaných radostně, často však bezmyšlenkovitě, až po vztah hluboké důvěry. Mnohdy nás k pevnému vztahu k Panně Marii dovedou až životní zkušenosti a situace, kdy cítíme, jak mnoho potřebujeme její mateřskou ochranu a přímluvu.

Děkuji za všechny mladé kamarády, kteří se denně v modlitbě růžence obrací k Panně Marii - ne snad ze strachu před blízkými se katastrofami, ale prostě proto, že Maria je prostřednice všech milostí, jež náš svět tolik potřebuje.

Měsíc říjen nás všechny vyzývá k modlitbě růžence a k prohloubení vztahu k Panně Marii. Věnujme naší nebeské mamince alespoň jeden desátek denně a svěťme tak do její přímluvy naše rodiny, naši farnost, Církev i celý svět.

Anežka

Rozhovor s otcem Jaroslavem Čuprem

Otec Jaroslav nastoupil v naší farnosti jako kaplan. Jeho příchod samozřejmě neušel pozornosti naší redakce.

Odkud pocházíte?

Jsem z Lelekovic, kousek od Brna. Mám dva mladší bratry, takže jsem nevyrostal sám. Od malička jsem byl vychováván ve víře, rád jsem ministroval. Lelekovice spadají pod farnost Vranov u Brna. Jsem tedy z poutního místa, což mělo asi také vliv na moje rozhodnutí stát se knězem.

Máte nějaké vzpomínky na školu?

Od 5. třídy jsem dojížděl na ZŠ na Staňkově ulici, a pak jsem nastoupil na SPŠ Elektro na Kounicově. Tím začalo moje seznamování se svatotomášskou farností. Po maturitě v roce 1989 jsem nastoupil na Strojní fakultu VUT v Králově Poli. Rád na to vzpomínám. Nebyl to čas, který bych považoval za ztracený. Ale po 2 letech jsem se rozhodl odejít do semináře. Nastoupil jsem na rok do Litoměřic. Byl to trochu šok, protože jsem přešel z technického typu studia na úplně odlišný, kde jsme se učili latinu a řečtinu. Potom jsem přestoupil do olomouckého semináře. Po dvou ročnících jsem přijal nabídku otce biskupa a odjel studovat do Říma. Na Lateránské univerzitě jsem studoval 3 roky teologii. Tam moje kontakty s farností sv. Tomáše pokračovaly, protože spirituála nám dělal otec Jan Mráz a na stejném patře bydlel Tomáš Holý. S otcem Jiřím Kaňou jsem se ale minul.

Jsem Bohu velmi vděčný za to, že jsem tam mohl studovat. Myslím, že mě to nesmírně obohatilo. A dalo mi to zakusit univerzalitu církve.

Po návratu z Říma jsem přijal jáhenské svěcení. Krátkou dobu (asi 3 měsíce) jsem působil jako jáhen ve farnosti Pohořelice. Od října jsem nastoupil základní vojenskou službu, která mě opět zavedla do Brna. Mým dočasným domovem se staly kasárna v Řečkovících. To byla pro mě další zkušenost. A asi nezaplatitelná.

Nebyla to tedy ani civilní služba či něco podobného?

Žádná civilní služba, ani to nebyla humanitární služba. Já jsem nastoupil přímo k útvaru jako normální řadový voják. Později se to ale změnilo, protože armáda měla snahu zužitkovat znalosti všech, kdo dělali nějakou školu. Ale na druhou stranu jsem měl možnost poznat vojáky ve službě a dělat většinu věcí s nimi. Zvláště při 24 hodinové stráži jsem byl s pěti klukama ve stálém kontaktu.

Tady člověk pozná úplně jiné situace. Čekal jsem, že to bude pro mě těžké v tom, že si tu budu připadat cize, což se stalo. Ale na druhou stranu jsem se nesetkal s despektem či výsměchem. Naopak. Časem se v ostatních objevil upřímný zájem a jejich otázky nebyly nijak povrchní. Bylo vidět, že se zamýšlí nad životem.

Jste rád, že přicházíte právě ke sv. Tomáši? Nebo máte trochu obavy z příliš velké farnosti?

Ano a ano. Ale člověk nemůže spoléhat sám na sebe. Tady to musí dát Bohu do rukou a snažit se o to být nástrojem v Božích rukou. Snažit se o to Bohu víc patřit.

Měl jste možnost již trochu spolupracovat s mládeží?

Ano. V naší farnosti (Lelekovice) jsem se snažil pomáhat těm, co mládež vedli. Potom jsem to na určitou dobu převzal, ale nakonec odešel do semináře.

Rád bych poznal místní mládež a chtěl bych spolupracovat. Tedy pokud bude zájem. Já bych zájem měl.

Hned při Vaší první mši svaté jsme s radostí slyšeli, že hezky zpíváte.

To je Boží dar.

Co děláte rád ve volném čase?

Hraji na klavír a trochu na varhany. K tomu jsem byl přinucen v semináři, protože tam nebyli varhaníci jako v Olomouci. Je to dobrý koníček, ale vím, že je to spousta dřiny a spousta práce. A jsem rád, když slyším nějakého dobrého varhaníka.

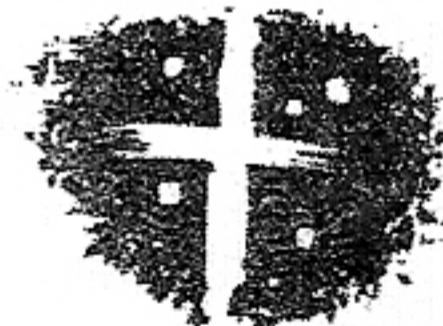
Poslouchám rád vážnou hudbu, jako Verdiho, Bacha či Mozarta. Moderní hudbu taky, ale Kiss Hády mít po vojně už nemusím.

Hrajete fotbal? Ministranti by jistě uvítali posilu do farní fotbalové ligy.

Rád si ho zahraji. Otázka je, jestli ho umím. Takže nějaké to „B“ bych mohl zkusit. Rád to tam půjdu podpořit a když nebudu hrát, tak budu aspoň fandit.

Děkujeme za rozhovor.

K RADOSTNÉMU
ŽIVOTU S KRÍSTEM
ŽEHNÁ
A O MODLITBU PROSÍ
JAROSLAV ČVPR
NOVOKNĚZ

AD 1998

Slovo nemocným

Já jsem vzkříšení a život.

Kdo ve mne věří, neumře na věky.

(Jan 13,25)

Znovu prožíváme podzimní dny a uvědomujeme si, jak rychle nám život ubíhá, a také skutečnost, že nás v poslední době opustilo mnoho lidí, kteří nám byli blízcí. Jejich odchod byl často náhlý a nečekaný. Tato skutečnost nás vybízí k zamyšlení nad naším životem. Poznali jsme, že nikdo z nás neví, kdy a jak bude jeho pozemský život ukončen, a ani neví, zda bude mít čas se dobře připravit. Je pouze jisté, že se to jednoho dne stane i nám a že se tomu nikdo nevyhne.

Když pozorujeme lidi kolem nás, vidíme, že se snaží vyhýbat se myšlence na konec pozemského života, protože jsou ve skutečnosti nevěřící, a proto jsou přesvědčeni, že tělesná smrt je definitivním koncem člověka. To je naplňuje smutkem a beznadějí, a proto se snaží přehlušit myšlenku na smrt něčím, co je jim příjemné a nebo se jí zcela vyhnout. To se jim daří, jen když se jedná o jiné lidi, které znají málo a se kterými je nic nespojuje. Zcela jinak je to, když se jedná o člověka, který je jim blízký, a nebo o jejich vlastní smrt. Tehdy si uvědomí skutečnost smrti a její dopad na jejich život. Zde nepomůže fráze, že se smrt týká všech lidí a že se jí nikdo nevyhne, zde nepomůže vědomí o tom, co při smrti v organismu probíhá, ani slova útěchy. V té chvíli pomůže jen víra v Boha, v jeho dobrotu a lásku k lidem, víra ve vzkříšení mrtvých a ve věčný život. Pouze když se člověk dívá na smrt očima víry, pochopí, že to není definitivní konec člověka, ale přechod z nedokonalého pozemského života do života věčného a dokonale blaženého, ve kterém bude splněno všechno, po čem člověk na zemi

touží. Pouze víra ve věčný život dá smysl každému utrpení, které člověk prožívá a které kolem sebe vidí. Bez této víry by byl náš život velmi těžký. Víra, že každé utrpení, které člověk prožívá v posvěcující milosti, má trvalou hodnotu, kterou nám nemůže nikdo vzít, víra v Boží pomoc, kterou vždy dostaneme. A víra, že Bůh člověka nikdy neopustí, že mu pomůže využít užitečně každé utrpení.

Naše víra ve vzkříšení a věčný život se opírá o slova Ježíše Krista, jimiž nám slíbil věčný život. Bylo to několikrát během jeho veřejného působení, bylo to i u hrobu jeho přítele Lazara, kde řekl jeho sestře Martě: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, neumře navěky.“ Věrohodnost těchto slov potvrdil vzkříšením Lazara a dalších lidí, ale hlavně svým zmrtnýchvstáním, o kterém se přesvědčili apoštolové a mnoho dalších lidí. Jsou to věrohodní svědkové, kteří byli ochotní za tuto pravdu položit i svůj život.

My si musíme často připomínat skutečnost vzkříšení a věčného života a prosit o hlubokou víru, která upraví náš pohled na smysl našeho života a na všechno, co v něm prožíváme, hlavně na utrpení, se kterým se v něm můžeme setkat, a také na skutečnost, že je náš život časově omezený a že jednou z něj smrtí přejdeme do věčného života.

O. Josef Šik

Z farní charity

Sestry a bratři,

jistě všichni víte, že jsme z vašich finančních darů pro farní charitu přispívali a stále přispíváme mladým manželům Žižkovským, kteří ke svým vlastním mnoha dětem přijali do rodiny i řadu ohrožených dětí a snaží se pro ně vybudovat Domov rodiny ohrožených dětí Nazaret. Po prázdninách

jsme se jich zeptali, co je u nich nového. Jako odpověď na naši otázku jsme dostali dopis, který v plném znění přetiskujeme.

V Brně 15. 9. 1998

Milí přátelé,

ozýváme se opět po čase, abychom vás srdečně pozdravili, a tak trochu vás informovali, co je u nás nového.

Po čtyřech letech příprav, bourání a vyklízení jsme se ve Šnekově na našem statku (který chceme celkově rekonstruovat) konečně dočkali okamžiku, kdy k nám přijeli zedníci, roztočila se míchačka a počala se stavět první zeď na zcela nové základy. Byla to pro nás slavnost! Dá-li Pán, tak příští rok by z bývalé garáže a části stodoly měla být hotová hrubá stavba (vnitřních zdí) pěti pokojů, koupelny a WC, kuchyně a nad touto obytnou částí úplně nová střecha. Tak se těšíme. Ujala se nás jedna místní malá stavební firma a vždy, když jim zbude nějaký čas, přichází k nám. Panu zedníkovi se snažíme vydatně pomáhat, a tak se i učít. Práce začaly v létě, a tak my všichni mužští - v počtu 4 (já, Libor 22, Jiříček 13, Tomášek 11) jsme se činili. Teď však začal školní rok a Šnekov utichl. V práci na statku pokračuji jen já a Libor, který si jinak u té firmy přivydělává jako pomocník. Jde to pomalu, ale i v té pomalosti poznáváme Boží vedení a ochranu. Co se týče finančních prostředků, těch je stále poskrovnu (někdy téměř až velmi poskrovnu). V současné době přemýšlíme, kde vzít okna a dveře. Je to pro nás velká škola důvěry v Boží prozřetelnost. S tím úzce souvisí množství denních starostí a jejich překonávání. Stále víc a víc nás Panna Maria učí, že bez obětavé lásky, pokory, odpuštění, přijímání jeden druhého, takového jaký je, a bez víry nemůžeme v sobě nosit světlo, ani zářit

druhým, že Bůh vítězí i tam, kde jsou naše síly vyčerpány. A tak vás prosíme o modlitbu za nás, abychom obstáli - my se zase budeme modlit za vás! Bůh je nekonečně dobrý!

Krátce se zmíním o našich dětech. O Liborovi jsem již psal, Petr (druhý nejstarší - 20 let) je stále na civilní vojenské službě jako kuchař ve vojenské nemocnici a pomýšlí na manželství a s tím spojené osamostatnění se. O Markovi nemáme zpráv, Jožka je na vojně a Jarka se vdala a bydlí v Čechách. Jiřík je v 7. tř., Evička a Lucinka v 6. tř., Toník v 5. tř., Danuška a Sonička ve 3. tř. a naše malá Maruška je už prvňáček. Doma s maminkou tedy zůstává už jenom Janička (2,5 r.) a Helenka (1 r.). Všichni jsme, Bohu díky, zdraví.

Chtěl bych se konečně víc věnovat nahrávání našich písniček na kazety. Není to jednoduché, protože když je chuť, není čas, když je čas, není chuť, a když je chuť i čas, nastanou technické problémy. Podaří-li se však nemožné, budeme vás rádi informovat - ať už v „Tomáškově“ či v Proglasu, že kazety jsou. Zatím však nejsou.

Přejeme vám všem - hlavně dětem - krásný, klidný a usměvavý školní rok a upřímné oči s důvěrou obrácené do budoucích dní - i když to bude vypadat na pěknou bouřku.

Vaši Jirka a Dana Žižkovští
a všechny děti

Na závěr už jen dodáváme, že kromě modlitby, o kterou nás Žižkovští prosí, je stále vítána i jakákoli pomoc hmotná. Poštovní poukázky jsou na lavici v kapli u sakristie nebo je možno vložit peníze s označením tohoto úmyslu do schránky vzadu v kostele. Kdybyste např. někdo věděl o nějakých oknech nebo dveřích z bouračky, farní charita zprostředkuje kontakt s Žižkovskými. Srdečně předem za vše děkujeme.

Kačourkovi

Brněnský drak na Šumavě

reportáž

To bylo tak. Jednou se náš milý drak rozhodl, že se koukne někde za humna. Chvilí bloumal a pak ho napadlo, že by nebylo špatné zaletět si na Šumavu a trochu se tam zrekreovat. A tak teda jako že jo a začal pomalu shánět věci na cestu. Potom to všechno haraburdí, co sesbíral po bytě, nacpal nepravdělně do GEMMy, opatrně zapnul zip, utáhl kompresní popruhy, usadil krosnu pevně na záda a ouha - najednou nějak nešlo lítat. Drak se ale nenechal vyvést z míry a vydal se na vlak. Usoudil, že to bude beztak pohodlnější a navíc si cestou odpočine. Na nádraží dokonce dostal zlevněnou jízdenku.

Původně měl v plánu jet až do Železné Rudy, ale v pravý okamžik se rozhodl vystoupit o zastávku dřív - na Špičáku - a odtamtud si to rázovat nejkratší cestou k Černému a Čertovu jezeru. Mnohý by možná jen zhlédl hladinu obou jezer v hledáčku fotoaparátu či kamery a hned razil dál, ale náš drak ani náhodou. V mžiku zul boty a hurá do vody. Pořádně si tam vyráchal nohy, protože přepokládal, že ho čeká ještě dlouhá cesta a že si takové osvěžení jen tak brzy nedopřeje. Zmýlil se. První tři dny ho provázely vydatné deště, takže mu v botách krásně čvachtalo a bylo tudíž zbytečné, aby si vůbec umýval nohy. Potom se ale vyčásilo a Oskar ho provázal až k Lipnu.

A jak si vůbec drak naplánoval cestu? Na mapě, kterou si koupil, sice vedla řada turistických cest. Obával se však, že budou natolik zturistělé, že nebude vůbec moci čerpat krásu a ticho šumavských lesů. Nakonec se rozhodl, že si to pošine po hranicích s Německem. Cesta byla vskutku krásná - ani živáčka. Jen sem tam se objevila nějaká

cedule s nápisem "Vstup zakázán" nebo "Eintritt verboten", případně se na jiném místě připomínalo, že se tu či onde nic nesmí. A ty borůvky! Co jich bylo, co se jich nadlabal a co byl od nich chudák drak ušmudlaný od hlavy až k bradě! Však si z nich taky jeden večer udělal knedlíky. Při tom jejich sbírání si skoro ani nevšiml, že prochází úplně smutným suchým lesem. Všude, kam oko dohlédlo, jen samé suché stromy utopené v nekonečné modři borůvkového porostu. Tam si musel drak začít dávat pozor, aby sírou, kterou občas vypouštěl z nozder, něco nezapálil. Později se v nedaleké dědině dověděl, že za to všechno můžou továrny a auta ve městech. V té dědině si taky koupil něco dobrého na zub a vyrazil směr Horní Vltavice. Tam ho čekala parádní koupel - v Teplé Vltavě - a navečer ještě mše svatá v takovém malém zastrčeném kostelíku.

A to ho ještě čekala spousta dobrodružství, při nichž např. nosil nevědomky v batohu kamení, které mu tam zlomyslně strkali kolemjdoucí turisté-kamarádi. Vyplazil se taky na Boubín, obešel celý Boubínský prales, svezl se vláčkem, pokořil Trojmezí a odtamtud se po česko-rakouské hranici cvičně proběhl na Plechý a Plešné jezero. No prostě super!

Nakonec se ještě pořádně vykoupal v Lipně a pak už jen nasedl na vlak a příjemně unaven po 10-denním putování šumavskými hvozdy blaženě usnul v předtuše blížícího se domova.

David

Pozn. autora: Celkem nás bylo osm: Jana, Jacare, Lenka, Střízlík, Čolek, Šídlo, Vlk a David. Akce se konala na Šumavě ve dnech 27.7. - 6.8. A proč zrovna název brněnský drak? Předposlední den jsme potkali nám podobnou skupinku studentů. A snad proto, že jsme se s nimi asi 2 hodiny nepřetržitě předbíhali, začali nám přezdívat draci...

Modlitební společenství mládeže

Když je ti víc jak 18 a máš zájem, nabízí se možnost navštěvovat jedno ze dvou modlitebních společenství. Jedno se koná ve středu, druhé ve čtvrtek. Obě se konají v době od 18:30 do 21:00 na faře Lidická 6. Ozvat se můžeš nejpozději do 22. října na telefonních číslech:

Tomáš Vlček Dvořák - tel. 57 14 65 (od 22:00)

Jitka Gaossová Nevrlá - tel. 74 45 16 (do 22:00)

„Dětská“ středa

Ve středu chodíme s maminkou, tatínkem a Terezkou na dětskou mši svatou. Je tam hodně dětí a to se mi líbí. Taky se tam dozvíme hodně nových věcí. Pan farář se ptá a když něco nevíme, tak nám to vysvětlí. Třeba už vím, že setník je voják. Myslel jsem si, že je to sedlák. S panem farářem je legrace a taky nám dává obrázky a pod nimi je něco napsané. Tatínek mi to doma ještě třikrát přečetl. Už vím, že když se modlím, Pán Bůh mě slyší, i když se mi zdá, že je daleko. A taky že mám hodně pomáhat druhým. Budu se o to snažit.

Martínek, 6 let

Pohádka

Je po dešti. Podzimní les je tichý. Kapky se ještě drží větví stromů a vlhké listí voní po oříškách. Bum, brum, bum - ze stráně se na paseku skutálí medvídek Míša. Protáhne si tlapky, oblízne huňatý kožíšek a rozhlédne se. Kdepak je dneska Brumla? Snad se nebojí té trošky vody? Míša s ním nutně potřebuje mluvit, něco mu musí ukázat. Dešťový potůček totiž

odněkud přinesl krásnou skleněnou kuličku, Míša si ji chytil a teď ji pevně svírá v tlapce. Jejda, právě vykuklo za mrakem sluníčko. Medvídek honem nastaví kuličku zářivému paprsku. „To je krása,“ vydechne obdivně.

„Písk,“ ozve se mu přímo u pravé nohy, „ahoj medvídku, copak to máš?“ Z díry vykukla myška a černá očka jí hoří zvědavostí.

Míša honem schová kuličku do zavřené tlapky. „Nic pro tebe, ty prtě,“ broukne a otočí se k myšce zády. Ale ta se jen tak nevzdává. Už je z díry venku, mihne se listím, čupne si před Míšu a škemrá: „Ukaž, prosím prosím, můžeme si spolu hrát.“ Medvídek neodolá a pochlubí se: „Mám skleněnou kuličku! Ale nepůjčím - ještě bys mi ji ztratila!“ Černé oči posmutněly. V tom zas zasvitlo sluníčko a Míša honem nastavuje kuličku jeho paprskům. „Fuůů,“ zahučel vítr ve větvích, až se Míša lekl. Cukl sebou, poskočil a kulička mu vypadla z tlapky. Honem rozhrabává listí, hledá v mokré trávě, odhazuje každou větvičku, každý kamínek, ale kulička nikde! „Musí tu přece být! Nemohla se vypařit!“ Míša se zlobí a je mu do pláče. Něco mu přeběhlo přes nohu. „Písk, písk,“ ozve se tenký hlásek, „kulička určitě zapadla do díry ke starému Myšákovi. Zkusím se tam proplížit. Ale jestli ho probudím - chi chi chi - vypráší mi kožich důkladně...“ A to už myška zmizela v díře schované pod kořenem. Míša sedí na bobku u díry a čeká. Zdá se mu, že čas ubíhá strašně pomalu. Má o myšku strach. Jak je odvážná! Taková malá, obdivuje ji v duchu. A vůbec se na něj nezlobila! Vždyť jí přece kuličku nechtěl půjčit. Míša se za sebe stydí, až se pod kožíškem červená. Hlavně aby se už vrátila! Třeba bez kuličky - můžou si hrát s něčím jiným. Konečně Míša něco zaslechne. „Uf, uf,“ funí myška a koulí před sebou ztracenou kuličku. „Hurá“, zajásá medvídek, až se stromy otřesou a pokropí je opožděnou dešťovou sprškou. Ale kdo by se bál trochy vody! Hurá, hurá, hurá, prozpěvuje si Míša pro sebe, když si s myškou hraje. Už ví, že dobrý kamarád je víc než sebekrásnější kulička.

Mariánské litanie

Celá jsi krásná Maria
zní chrámem
zpívá chór
za rohem probíhá módní přehlídka
a lidé recitují litanie ...

ruce sepjaté
srdce bez modlitby
vynechalo Tebe
Stánku zbožnosti
a odříkávají se litanie ...

sluneční paprsek
dotknul se pozlátek
a v touze po třpytu
mijíme Tvoje bohatství
Dome zlatý

nohy odrány do krve
zbytečně
zavřeno
neprošli jsme Tebou
Bráno nebeská
a rty stále šeptají litanie ...

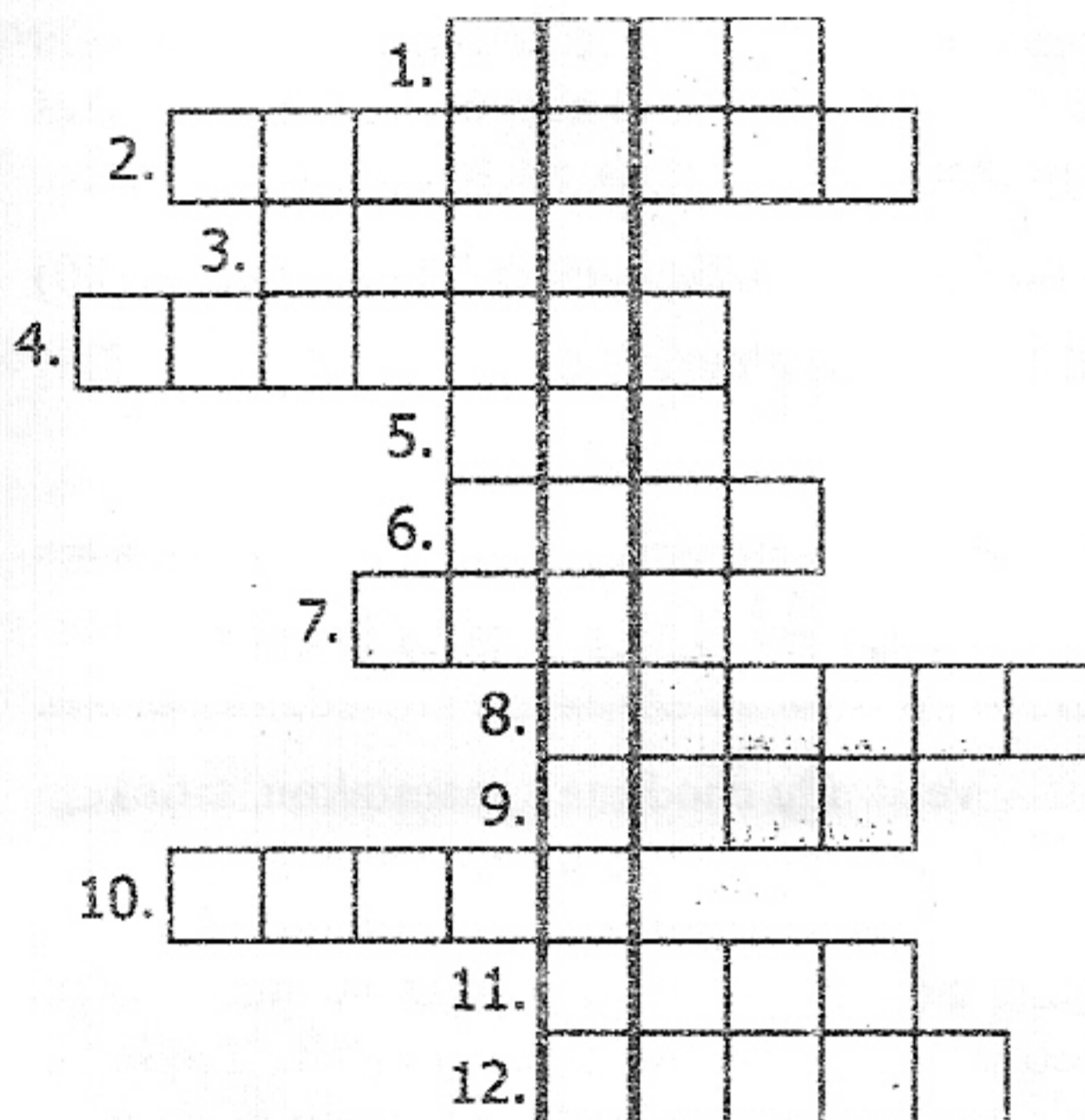
světla oslňují
přestáváme vidět
bez Tebe
Hvězdo jitřní
stoleté moudrosti
překonány
pokorným staň se mi ...
Panno nejmoudřejší
chrám se naplnil
a dál se recitují litanie ...

mužové hrají si na vojáky
píší se protesty - pozdě ...
nad světem visí mrak
a lid se modlí
Královno míru oroduj za nás!

Miriam

Křížovka

Panno Maria, také my - děti - se chceme se svými problémy s důvěrou obracet k Tobě, neboť Ty jsi maminka naše i maminka Ježíše Krista, který (viz tajenka)

1. Jákobův bratr
2. moudrý král
3. apoštol, který třikrát zapřel Pána Ježíše
4. maminka Jana Křtitele
5. první žena
6. těžký hřích (opak pokory)
7. loď, kterou stavěl Noe
8. jméno brněnského biskupa
9. Abraháмова žena
10. nespravedlivě odsoudil Ježíše
11. první člověk v ráji
12. jeden z evangelistů

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně

Vydává: Římsko-katolická farnost u sv. Tomáše v Brně,
✉ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15
P. Petr Vrbáček, farář

Redakce: Vít Janků, Marie Veselá, Vladimír Kačourek,
David Svoboda

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.